

ההתאמה החד-ערכית: בין מבני החשיבה ותת המבנים המוקצנים מאז סוף ימי הביניים של התנועות הנוצריות הפרוטסטנטיות (לותרניות, מילנריות, אתאיסטיות, קומוניסטיות, קלוויניסטיות ואוונגליסטיות), **מיסודן של הנזיר דוקטור מרטין לותר בגרמניה ז'ן קלוין בג'נבה לפני 500 שנים, שיצרו את המדע המודרני ואת התרבות המערבית, לבין מבני-החשיבה ותת-המבנים של תנועות הציוניזם** (הימניות והשמאלניות) **והציוניזם הדתי** (הרפורמים, קונסרבטיבים, המזרחי, הפועל המזרחי, תורה ועבודה, "קולך", תורניים, חרד"ל, מסורתיים וכו'). **טבלה זו מגובה במאות מקורות.**

א	הנצרות הפרוטסטנטית: יכולת האדם להבנה מוחלטת ואובייקטיבית. הטבע החומרי, "הטקסט" התנ"כי והאוונגליון וכל המציאות המטפיזית, ניתנים לפרשנות אובייקטיבית ללא כל צורך במסורת של מעבירי ה"טקסט" ממי שנתנו ולא נתנו, בתנאי שהמחקר יעשה באקדמיה (שיצר קלוין) או בהשראתה על פי מבני ותת מבני החשיבה הפרוטסטנטית, באמצעות זיקוק ה"טקסטים" הנ"ל ("סולה סקרפטורה" בתקופת ה"היבראיזם") וביקורתם ("ג'ודואיזם סיינס"), מתקופת נאורות ההשכלה עד ימינו.
	הציונות והציונות הדתית: כל גדולי המחנכים, המשפיעים וראשי הציונות, היו לא רק שבתאים מודרנים מוצהרים, אלא גם פרוטסטנטים מושבעים כמו שבתאי צבי, ברוך שפינוזה ומשה מנדלסון, אך ביחס ליש"ו היחס שלהם אליו נע בין היותו נביא (כדברי שבתאי צבי) ולא משיח-אל (כשיטת שפינוזה), לבין יחס הערצה נוצרי סקילורי (חילוני) אליו ולנצרות וכך גם התייחס אליהם בהערצה ר' א.י. קוק (בקובץ "הנזיר", מאמר "דרך התחיה", חוברת א', קובץ ספרותי, ירושלים, ה' תרס"ט, דפוס לעווי ושות'), אך באיגרותיו הוא אף משווה אותו לנביא ("אגרות הראי"ה" כרך ב, הוצ' מוסד הרב קוק, תשכ"ב, אגרת שע"ה, עמוד ל"ד) וכן הוא ראה ב"ביקורת המקרא" את הבסיס, עליו יש לבנות את "ארמון התורה" ("ערפילי טהר", עמ' כ"ח, "אורות מאופל" פ"כ). את כל הנאמר לעיל הם עטפו בתוויות מוסוות, כדי לשכנע שמדובר ביוזמה עצמונית ופנימית. במקום "פרוטסטנטי" – "מודרני" ו"מודרנה", במקום "סקילריות" – "חילוניות", במקום "פרשנות לותרנית לביבליה" – "חזרה לתנ"ך", במקום "ביקורת המקרא והתלמוד" (ביקורת קטלנית, הזויה, המרסקת את קדושתם) – "מדעי היהדות". ראשי הציונות הדתית ממשיכים ב- 50 השנים האחרונות ליצוק תוכן נוצרי פרוטסטנטי לכל הלכה, מחשבה, מוסר ומושגי תורותינו ולכן, יהודי (היינו, חרדי) החושב שאורח חייו של הציוני הדתי ואמירה שלו נובעים מיהודיות ולא מנצרות זו, אות וסימן שחסר לו את הידע המופיע בטבלה זו.
ב	הנצרות הפרוטסטנטית: דטרמניזם (של מרטין לותר ז'ן וקלוין). שלילת הבחירה החופשית. כיוון שכל מעשה מלווה בחטא, די להיות "דתי בלב" ולאו ערכי, אתי ומוסרי בלב ובלבד שלא לפגוע בזולת. כל מעשה "דתי" או אחר נתפס רק כהמלצה, כדי להתחבר לערכים ולאו לשילוש הנוצרי או לאלאלייל עם חולשות אנושיות או לאלילים "כ"כוחות" ותופעות טבע (ללא צורך לסגוד להם באמצעות טקסים), בהסתמך על הבנה אובייקטיבית, סיבתית וכו'.
	הציונות והציונות הדתית: אימוץ כל הנאמר לעיל. הציונים הדתיים, בעוסקם בלימוד וחקר המדע הנוצרי באקדמיה, כופרים בגלוי בבחירה החופשית, אך בשיחות עמם או בשעורים שהם שומעים, הם יכולים להכחיש כפירה זו, אך את השקפותיהם ואורח חייהם הם מנהלים בפועל על בסיס כפירה זו באמצעות קיום "מצוות" רק כהמלצות, החל מקיום סמלי-מסורתי עד קיום רוב ה"מצוות" כהמלצות, כל עוד אינן סותרות את מבני ותת-המבנים והמושגים של נצרות זו. "גוירים" פרוטסטנטיים באמצעות הציונות והעבדים הרפורמים שלהם מהציונות הדתית, ללא צורך בהתחלת קיום המצוות, כי העיקר הינו להיות "דתי פרוטסטנטי בלב", הממלא את חובותיו האזרחיות.

ג	הנצרות הפרוטסטנטית: שוין
	שוין קיצוני וגורף, נגד השכל הישר (אין פחותי ערך או שונים בטבעם) – שוין בין אישי התנ"ך ואישי תקופת חז"ל לבין אישי זמננו. שוין קיצוני בין ילד ומבוגר, אדם וחיה, איש ואשה, סוטים/ות ואחרים ולגיטימיות של חיים משותפים מכל הסוגים בין כל הנ"ל, עשיר ועני (החייב לשאוף לקריירה). שוין בין עמים, תרבויות, דתות, אידאולוגיות ופילוסופיות. שוין באמינות כל כתבי היד של כתבים קדומים. תהליכי טבע שיוניים של בני אדם ובעלי חיים הכוללים "חוקי טבע" שיוניים במרחב (בכל היקום) ובזמן (כגון אבולוציה) ושאין כלל נסים ו"קפיצות בטבע".
	הציונות והציונות הדתית: השוין הפרוטסטנטי שוין בין חילוני (לאומי)-דתי לבין חילוני (אתאיסט ולא לאומי). בעקבות מ. לותר, בעל השנאה החולנית ליהודים, גם בארצנו קיים חוסר שוין קיצוני בין שניהם לחרדי, כי הוא אנטי פרוטסטנט. "שוין בנטל", "הדרת נשים" וחקיקי פנטי של הנאמר לעיל. במטרה לאשש ולשדרג את "דת האהבה" הנוצרית למותגים מוסווים של "אהבת ישראל", "אחדות ישראל" ו"שיטת בית הלל" תוך כדי שימוש בהם כב"מפתח גנבים", מבצעת הציונות הדתית שוין נוצרי-רפורמי קיצוני ושקרי באמצעות יציקת משמעות של המלים מין, כופרת ותת-אדם לתוך המלים במקורותינו של "חוטא", "רשע", "פושע" (שמשמעותו רק עבירה אחת אפילו מדרבנן), מלך "עובד ע"ז" (כגון עמרי) שקיים מצוות ה', המושווה בציונות הדתית לכופר בה' ובמצוותיו. שוין בין כל אישי הדורות, תוך כפירה במושג "ירידת הדורות". שוין ע"י טשטוש לבוש של בגדי אישה (בצבעוניות בגדי הגבר ומכנסיים על אשה) ולבוש אדם חשוב/פשוט (כגון ג'ינס) בימינו (שהינם לאומים): "לא ילבש" ו"ובחוקותיהם..." (והכפה הסרוגה שמקורה מ"הפועל המזרחי" ו"הקיבוץ הדתי" בהדרכת "האחים האוטורитарיים" הנוצריים בגרמניה ב-1927 למנינם. שוין הלכתי מעוות בין עליית יהודים כשרים וצדיקים לארץ לבין עליית כופרים ומינים שמטרתם לחסל את העם כיהודים בארצנו (כדברי הסופר הידוע חיים הזז). שוין מעוות בין ה"בבלי" למדרשי אגדה, כדי לאשש את יסודות הלאומיות הנוצרית של הציונים בארצנו וכן שוין מעוות בין אישים מתקופת חז"ל לאדם בזמננו. שוין מעוות בין מושג "אתחלתא דגאולה" לבין "ראשית צמיחת גאולתינו" שמקורו בנצרות הרפורמית. שוין מעוות בין דעת יחיד לבין דעת רבים בזמנו ודעת רבים בדורות שאחריו. שוין בין "הקנון הנוצרי" שהומצא על ידי הכמורה אחרי כתיבת האוונגליון לבין התורה שבע"פ שניתנה בסיני, תחת תווית מוסווית ומעוותת כ"הלכה רבנית ולאו אורתודוקסית".
ד	הנצרות הפרוטסטנטית: ארציות וחומריות ולא מטריאליזם (אין כלל רוחניות). כל אורחות החיים בהבנת המציאות (כולל לאומיות) צריכה להיבנות על בסיס ארצי/חומרי ומלפני 250 שנים צריך לפרשן גם את התנ"ך, האוונגליון והכתבים שלאחריהם על בסיס פרוטסטנטי ארצי-חומרי. יש לראות ביש"ו מנהיג ארצי ולא רוחני. את ההתמחות בלימוד כל המציאות יש לפרוט קיצונית לתחומים מלאכותיים ארציים-חומריים עם "ראש קטן". כל אורחות החיים חייבים לבטא ארציות-חומרית על פי מבני החשיבה הנ"ל, כגון בלבוש, התנהגות בהמית (חוסר צניעות, היעדר נישואין, עירבוב מקסימלי של המינים וכו'). סגידה ל"קידוש ארציות-חומריות", כקרייריזם הקלווניסטי, ביטול המנזרים והעברת לימוד הרוחניות לאקדמיה, על בסיס ארצי-חומרי. יצירת מושגים חומריים: ספורט, חומר, יסודות חומריים של טבע חומרי, סקילורי, נציון, אמונה, דת, קולטור, זמרים וכו'.
	הציונות והציונות הדתית: הלאומיות הציונית (נציון) שמקורה פרוטסטנטי-סקילורי, מתוך חיקוי "חזון שיבת ציון בפרוטסטנטיות האנגלית והאמריקאית". "קידוש החול" הכולל קידוש כפירה וטומאה של הנצרות הלותרנית, האידאולוגיות והפילוסופיות, על ידי הציונות הדתית, בניגוד למשמעותו היהודי של זיכוך החול, אך התרחקות קיצונית מכל כפירה וטומאה. יצירת חג נוצרי חילוני – "חג העצמאות" ואף השוואתו לחג העצמאות היהודי – חג הפסח (ולעתים העדפתו) וימי זיכרון סקילוריים נוצריים לחללי צה"ל, השואה והגבורה (גשמיים, ללא רוחניות). חינוך נוצרי ממלכתי למושגים פרוטסטנטיים, באמצעות יצירת מושגים ולא שיבושם – הישגיות ותחרות חומרית על ידי קרייריזם וספורט, אתיות, מוסר נוצרי, אמונה על בסיס פרוטסטנטי, זהות "יהודית", תרבות "יהודית", ערכים, יהדות (במקום יהודיות), חומר מוחלט ויסודותיו, תודעה, חילוני (סקילורי), הבנת טבע המציאות רק כחומרית באמצעות המצאת "המדע המודרני" והאקדמיה על ידי ממציאי נצרות זו – הנזיר מ. לותר וז'ן קלוין ועוזריהם. אהלהת כל דבר פיזי וארצי, עד כדי לימודו בבתי ספר יסודי ותיכון שנוסדו על ידי קלוין. חיקוי "המדינה החילונית – מפעלו הנצחי של לותר" (פרופ. הרמן כהן). ניצוצי גאולה, גאולה ומשיחיות חומרית מרכסיסטית בתנועות הפועלים, "אתחלתא דגאולה" של החילוניות הנוצרית. חיקוי הביטול הפרוטסטנטי של המנזרים, באמצעות הביטול הפרוטסטנטי של הישיבות ובמקומן הקמת מכונים על בסיס מבני החשיבה של האקדמיה הנוצרית, תוך שימוש במוטג "ישיבה". חיקוי פנטי וחשוך של שאר המושגים הפרוטסטנטיים המוקצנים שהובאו לעיל.